Den økonomiske politik stiller befolkningen over for krav af ganske særlig karakter
Venstre vil i de kommende år blive stillet over for to politiske opgaver, sagde Venstres formand,udenrigsminister Henning Christophersen i sit oplæg til den politiske debat på Venstres landsmøde. Han fortsatte:
- Som deltager i regeringssamarbejdet med Socialdemokratiet er det Venstres opgave at sikre gennemførelsen af en økonomisk og erhvervsmæssig politik, der kan sikre en klar nedbringelse af den løbende gældsætning til udlandet og en gradvis genskabelse af fuld beskæftigelse på et holdbart grundlag, d.v.s. på basis af forbedrede produktionsmuligheder i de valutaskabende erhverv.
Venstres anden opgave er at fastholde og konkretisere det liberalte perspektiv for udviklingen i det danske samfund. Når det danske samfund er bragt gennem den økonomiske krise og de økonomiske forhold er normaliseret, må det ikke være sket på bekostning af de danske samfunds liberale karakter. Tværtimod.
Det er liberale løsninger der bringer os bedst igennem, og det
er Venstres politiske mål at en genvunden økonomisk
handlefrihed skal bruges til at sikre en liberal samfundsudvikling.
De reformer og forbedringer, der bliver mulighed for, skal ikke udformes med sigte på en solicialisering af samfundet. De skal derimod udformes, således at de forøger den enkeltes frihed til at vælge og til selv at tilrettelægge sin tilværelse.
Disse års økonomiske krise er på mange måder et resultat af tressernes mangel på forudseenhed. I den industrialiserede verden og herhjemme.
Problemernes løsning kræver derfor en indsats såvel på det internationale plan som i vort eget land. Det forlanges af os, at vi aktivt deltager i EF's bestræbelser på at genskabe fremdriften i Vesteuropas økonomi. Og det forlanges af os, at vi ændrer vor egen økonomiske politik, så vi bliver i stand til at gribe og udnytte både de muligheder, der allerede eksisterer og dem, som vi i EF er med til at skabe.
Grundlaget for den økonomiske politik, der skal føres herhjemme er tilvejebragt med den aftale, som Venstre og Socialdemokratiet har indgået. Venstre kunne naturligvis have ønsket en mere ambitiøs målsætning. Vi var parat til at nå mere grundigt til værks. Men aftalen er ikke desto mindre et realistisk udgangspunkt for optimisme. Hvis de to partier lever op til dens målsætning og dens indhold, vil vi i de kommende år være på rette vej.
Venstre vil for sit vedkommende opfylde aftalen fuldt ud, med alle de konsekvenser

den indebærer. Vi har tillid til at vor
koalitionspartner vil gøre det samme.
Men der er ingen grund til at skjule at de kommende års økonomiske politik vil stille regeringen, partierne, interesseorganisationerne og hele befolkningen over for krav af en ganske særlig karakter. Det vil være krav om at udvise den største tilbageholdenhed både når det gælder indkomststigninger cg stigninger i privat og offentligt forbrug.
Det gør det uomgængeligt, at Folketinget udviser det fornødne mod. Ikke til at regulere enhver detalje i samfundet eller til at gribe ind over for alt og alle, men til at fortælle befolkningen og interesseorganisationerne om de økonomiske konsekvenser af en manglende ansvarsfølelse og af fortsatte krav til de offentlige kasser. Hvad vi kan komme i besiddelse af i form af produktions fremgang må først og fremmest reserveres to væsentlige formål. Det ene er nedbringelse af udlandsgælden. Det andet er erhvervsmæssige investeringer, som kan muliggøre bedre beskæftigelse og større eksport.
Det er lige så klart, at en sådan politik kun kan gennemføres, hvis byrderne fordeles rimeligt. Det er ikke enkelte befolkningsgrupper, der i særlig grad skal yde ofre.
De økonomiske problemer er ikke alt i det politiske liv, men de har en særlig betydning i disse år, fordi de er med til at forstærke manglen på politisk stabilitet. De manglende løsninger på vore hjemlige vanskeligheder gav os i 1973 et splittet Folketing. Da den internationale økonomiske krise i 1974-75 slog ind over landet, betød det, at Folketingets manglende evne til at træffe de nødvendige beslutninger. Da vi havde allermest brug for politisk samarbejde viste det sig at være næsten umuligt.
Ulykkeligvis har dette haft en selvforstærkende virkning. Manglen på resultater har i sig selv gjort det sværere og sværere at etablere et samarbejde.
Denne onde cirkel, hvor mangel på resultater fører til yderligere nedslidning af samarbejdsmulighederne, udgør en alvorlig risiko for vort folkestyre.
Venstre ønsker med sin regeringsdeltagelse at bryde denne cirkel, og jeg har tillid til, at det vil lykkes.